

KATIE DREAMS

H a z a t é r é s

Charmat lázálmok gyötörték, álmában újra Erlannal küzdött. Testvére mellette ült, aggódott érte, nem mozdult, próbált annyi szeretetet adni, amennyit csak tudott. Még most is elszorult a szíve, ahogy visszagondolt arra a borzalomra, amit Erlan művelt Charmával. Maga előtt látta felbőszült, gyűlölettől eltorzult képét, ahogy megerőszkolta, hallotta sá-táni röhögését. Ökölbe szorult a keze, „megöllek”, gondolta. Charma ekkor felkiáltott gyötrelmes ál-mában, majd kinyitotta a szemét. Forgott vele a világ, gyomra felfordult, magán érezte Erlan bűzös leheletét, látta vicsorgó pofáját, érezte gyűlöletét. Fáradtan kelt föl, nézett Dirara.

– Erlan?

– Mегszökött. Nadan és Zeron utána ment, de nem tudták elfogni, elnyelte a föld. Bocsáss meg! Végtelenül sajnálom!

– Nincs miért, te nem tettél semmi rosszat.

– Viszont, a két fiú itt van. Aggódnak érted, szeretnének látni. Megengeded, hogy bejöjjenek?

– Nem is tudom. Kérlek, bocsáss meg. Képtelen vagyok most a szemükbe nézni.

– Te?! De, hát miért? Hiszen te nem tettél semmit!

– Valóban nem. De Erlan! Bemocskolt. Nem könnyű ezt elviselni, ezt a szégyent!

– Neked nincs mit szégyellned! A fiúk sincsenek jobb állapotban, nagyon bántja őket, hidd el. Nadan nagyon szeret téged, saját magát okolja azért, mert nem volt elég erős a csapda. Hidd el, előttük nem kell semmit sem szégyellned. Engedd meg, hogy bejöjjenek.

– Nem bánom, de kérlek, maradj velem!
– Rendben, ez csak természetes. Megyek, szólok
nekik.

Dira ekkor fölállt testvére mellől és kilépett az aj-
tón. Nadan fölugrott, amikor meglátta.

– Bemehetek hozzá? Hogy van?

– Nincs jól, de bemehettek. Borzasztóan szégyelli
magát.

– Ő?!

– Igen. Ne felejtsd el, hogy Erlan mit tett vele! Ez
egy nőnek nagyon nagy szégyen.

– Sosem fogom elfelejteni és nem nyugszom,
amíg bosszút nem állok! Szeretem Charmat, a hitve-
sem kérlek, engedj be hozzá!

– Mondtam, hogy bemehetsz. Kérlek, próbálj meg
nyugodt maradni, a bosszú semmit sem old meg.
Most menj! Tudja, hogy szereted, csak adj neki időt.

Zeron öccse vállára tette a kezét, szomorúan né-
zett rá.

– Gyere, menjünk be! Hidd el, nekem sem könnyű.
És Diranak sem, mert ő a testvére. Egyikünknek sem
könnyű! Most Charmanak vigaszra, megértésre van
szüksége.

– Köszönöm bátyám! Nagyon szeretem őt.

– Tudom és ő is tudja. Csak legyél most nagyon
türelmes!

Szomorúan, lehajtott fejjel léptek be a lakosztály
ajtáján. Charma az ágy melletti széken ült, üres
tekintettel nézett maga elé. Mikor meglátta a két
fiút, halványan elmosolyodott. Nadan és Zeron za-
varban voltak, alig tudtak megszólalni. Nadan hitve-

séhez lépett, át akarta ölelni, de ő maga elé emelte a kezét, elhárította az ölelést. Nem volt képes elviselni semmilyen érintést. Még nem. Időre volt szüksége. Nadan megértette és visszalépett. Leült mellé és csak nézte őt. Nehéz volt a szíve, halkán szólt hitveséhez. Közben Zeron, Dira mellé lépett és átölelte. Így álltak és néztek maguk elé, végtelenül szomorúan. Argoniszban még sosem történt ilyen, mióta a világ létezik. Még sosem tett ilyen becstelenséget egyetlen argoniszzi polgár sem, még soha nem fordult elő hogy itt, ebben a békés, szeretetteli világban egy férfi kezét emelt volna egy nőre. Tudták ezt mindnyájan. Zeron szomorúan szólt hitveséhez.

– Kérlek, bocsáss meg nekem, annyira sajnálom!
Minden az én hibám!

– Nem te tehetsz róla, kérek, ne bántsd magad!
Kapjuk el Erlant! Esküszöm, miszlikre szaggatom!

– Segítetek, és azt hiszem Charma és Nadan is.

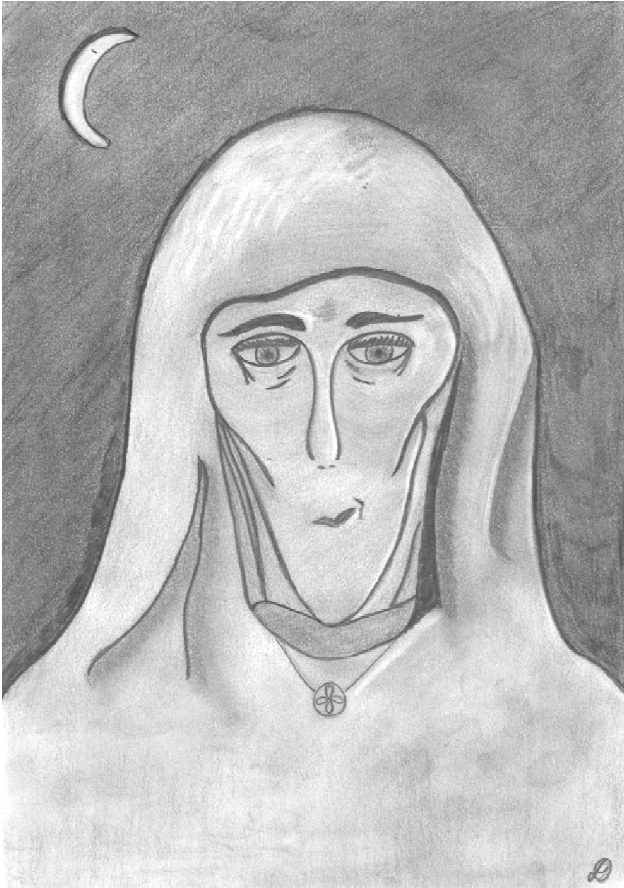
– Sétálunk egyet?

– Most nem, ne haragudj. Megígértem
Charmanak, hogy vele maradok.

– Rendben.

Közben Nadan és Charma beszélgetni próbált, de most még ez sem ment. Csak ültek és szótlánul néztek egymást. Tapintható volt a fájdalom, harag, kétségbeesett tehetetlenség.

Mikor később a két fiú kilépett a lakosztályból, Nadant elborította a düh, ököllel csapott le a barlang falára, egymás után többször is. Kézfejen kiserkent a vér, de ő nem törődött vele. Maga előtt látta hitvese meggyötört arcát. Legszívesebben ordított volna.

Csaknem kiadom nem létező ebédem, felfordul a gyomrom. Mikor a szemét nézem érzem gyűlöletét, érzem őt minden sejtemben. Tovább undorkodom. Akarva, akaratlanul ez hihetővé teszi beszámolómat. Ugyan akkor tisztában vagyok vele, hogy minden hiába, a kedves nyomozó urak sosem fogják őt meg-